

## Arrest

nr. 346 142 van 4 mei 2026  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROGGHE  
Citadelstraat 167  
7712 MOESKROEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XI<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2026.

Gelet op het proces-verbaal van de terechtzitting van 30 maart 2026, waaruit blijkt dat de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 20 april 2026 om 10 uur.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. ROGGHE.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 april 2022 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 13 mei 2024 de beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek daar verzoeker geen gevolg gaf aan de oproeping om op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) te verschijnen voor het persoonlijk onderhoud.

1.3. Verzoeker dient op 17 juli 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het CGVS op 16 december 2024.

1.4. De commissaris-generaal neemt op 14 januari 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U, S. Z., geboren op (...) 1978, verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en moslim te zijn. U bent geboren in Casablanca en woonde daar totdat u met uw gezin, op zevenjarige leeftijd, naar Italië verhuisde omwille van economische redenen. U ging tot uw vijftien jaar naar school in Italië en begon daarna te werken waardoor uw verblijfsvergunning telkenmale verlengd werd. Uw zus en twee broers wonen op heden nog steeds in Italië. Uw ouders zijn ondertussen overleden.*

*In 2007 keerde u terug naar Casablanca om te trouwen met L. A. T.. L. vervoegde u vervolgens, door middel van gezinshereniging, in Italië en jullie kregen samen twee kinderen, N; (°(...) 2009) en Y. (°(...)2014). Na de geboorte van uw zoon begonnen u en L. problemen te krijgen. L. wou toen gaan werken maar zij mocht dit niet van u omdat ze op de kinderen diende te letten. Destijds had L. contact met andere vrouwen die haar vertelden dat zij de bazin is bij haar thuis omdat dit zo is in Europa, in tegenstelling tot hoe dit is in Marokko. Hierna escaleerden de problemen tussen jullie beide en daarbovenop ontdekte u ook nog eens dat L. u bedroog met andere mannen. In 2018 kwam het tot een vechtscheiding en L. kreeg, onder valse voorwendselen, het hoederecht over uw twee kinderen. U ging hiermee niet akkoord en besloot uw kinderen mee te nemen naar Marokko zodoende daar de scheiding aan te vragen en een klacht in te dienen wegens overspel. U en uw kinderen verbleven vervolgens drie maanden in Marokko, maar dit was tevergeefs aangezien de rechtbank u en L. niet liet scheiden, daar L. zelf ook aanwezig moest zijn. U besloot terug te keren naar Italië maar aangezien de Italiaanse autoriteiten u bleven lastigvallen nam u uw kinderen in 2019 mee naar Parijs. U woonde gedurende twee jaar en een half in Parijs en in die periode vonden drie zittingen voor de rechtbank plaats. Uw kinderen werden teruggestuurd naar hun moeder in 2021 en u ging hen toen achterna. U nam in april 2022 uw kinderen opnieuw mee en trok richting België waar u op 27 april 2022 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.*

*U verklaarde toen niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat u er niks heeft, er niet zou kunnen werken en op straat zou belanden. Alsook stelde u bijna nooit contact met uw familie te hebben.*

*Ter ondersteuning van dit eerste verzoek legde u uw origineel Marokkaans paspoort voor, een origineel Italiaans rijbewijs, een kopie van uw Italiaanse ID-kaart, een origineel familieboekje en een psychologisch rapport aangaande de situatie die uw dochter meegemaakt heeft.*

*U werd op 2 april 2024 uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) maar gaf hier geen gehoor aan. Op 13 mei 2024 werd een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek genomen.*

*Op 17 juli 2024 diende u een tweede VIB in. Ondertussen blijkt dat u het hoederecht over uw kinderen verkregen hebt van de Italiaanse autoriteiten. Bovendien zou uw vrouw er, vorig jaar via uw neef, mee bedreigd hebben dat haar familieleden in Marokko u kapot zullen maken en dat de kinderen dan opnieuw bij haar terecht zullen komen. Voorts stelt u niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat u niet de mentaliteit hebt die de mensen er in Marokko op nahouden. Bovendien vindt u het er te druk. Alsook zal uw familie u er niet ontvangen, u hebt er geen huis en er is geen werk. Verder stelt u dat uw kinderen geen Arabisch kunnen spreken of schrijven.*

*In geval van terugkeer naar Marokko vreest u gedood te worden door de familie van L.. In hoofde van uw kinderen vreest u dat zij, in geval van terugkeer naar Marokko, mishandeld zullen worden en dat uw dochter zelfs verkracht zal worden.*

*Ter ondersteuning van uw tweede verzoek werden de originele, reeds vervallen, Italiaanse verblijfskaarten van u en uw kinderen voorgelegd. Alsook werd het psychologisch verslag van uw dochter, dat reeds neergelegd werd inzake het eerste verzoek, voorgelegd. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd ook een document getoond, dat bevestigt dat u het hoederecht heeft over uw kinderen, alsook enkele Belgische schooldocumenten van uw kinderen.*

*Op 2 januari 2025 maakte uw advocaat per e-mail een medisch verslag over van uw dochter N..*

*B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*Uit het persoonlijk onderhoud komt naar voren dat u vreest iets aangedaan te zullen worden door de broer van uw ex-vrouw en dat uw kinderen mishandeld zullen worden. Daarnaast stelt u ook dat een terugkeer naar Marokko niet mogelijk is daar u er geen familie hebt op wie u kan rekenen, geen huis hebt en er geen werk is. Alsook beweert u niet de Marokkaanse mentaliteit te bezitten en voor uw kinderen zou het ook moeilijk zijn daar zij de Arabische taal niet spreken (CGVS, p. 9). Er dient echter te worden opgemerkt dat de door u opgeworpen problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw etnische origine, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.*

*Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U maakt niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko.*

*Ten eerste maakt u niet in concreto aannemelijk dat u werkelijk problemen zou kennen met de familieleden van uw ex-vrouw in geval van terugkeer naar Marokko (CGVS, p. 9). Zo moet vooreerst opgemerkt worden dat u al lang niks meer gehoord hebt van uw ex-vrouw, namelijk sinds 2021 (CGVS, p. 8), hetgeen getuigt van weinig interesse langs haar kant in u of de kinderen. Dat L. bovendien tegen een neef van u gezegd zou hebben dat haar familie u kapot zal maken en de kinderen weer bij haar zullen komen als u terugkeert naar Marokko is een blote bewering. U kunt hier immers geen enkel bewijs van voorleggen. Zo bent u het e-mailadres van het facebookprofiel dat u gebruikte om contact te hebben met uw neef vergeten, waardoor u niet langer kan inloggen (CGVS, p. 8), hetgeen toch zeer toevallig is en evenzeer een blote bewering.*

*Bovendien blijkt dat u naar de Marokkaanse autoriteiten bent gestapt en de voogdij daar ontvangen hebt, dit is althans wat u verklaarde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming ten overstaan van de Belgische asielinstantie (Administratief dossier eerste verzoek – Vragenlijst CGVS, 3.5). Aangezien deze verklaringen van u werden afgenomen in het kader van uw eerste verzoek, kan er van worden uitgegaan dat de gedane verklaringen authentiek zijn en dichter bij de realiteit aanleunen dan eventuele latere verklaringen, die mogelijk worden aangepast ten gevolge van beïnvloeding van buitenaf. In uw geval lijkt dit duidelijk het geval te zijn geweest, het is immers nauwelijks ernstig te nemen dat u tijdens uw eerste verzoek stelde dat u de voogdij toegekend gekregen had door de Marokkaanse autoriteiten om later te stellen dat zij niks gedaan hadden omdat uw vrouw er niet was, dit terwijl u zwart op wit bewijzen had van haar ontrouw. Daarbij komend is het ook zo dat de man hoger aangeschreven staat binnen de geldende moslimcultuur in Marokko, waardoor het logisch is dat u het hoederecht over uw kinderen zou verkregen hebben (CGVS, p. 11). Aangezien kan aangenomen worden dat u aldaar de voogdij gekregen hebt, kan er gesteld worden dat u de Marokkaanse autoriteiten aan uw kant hebt en zij dus bereid zijn u te helpen indien uw ex-vrouw of haar familieleden problemen zouden veroorzaken voor u en uw kinderen.*

*Voorts is het volstrekt onduidelijk hoe de familieleden van L. überhaupt zouden weten dat u en uw kinderen zich in Marokko zouden bevinden, iets wat u zelf ook bevestigde (CGVS, p. 12). Zo dient aangestipt te worden dat de familieleden van L. klaarblijkelijk nooit iets tegen u gedaan hebben op het moment dat u zich gedurende drie maanden, samen met uw kinderen, in Marokko bevond, zelfs niet wanneer de politie bij L. haar zus binnengevallen zijn in Marrakesh naar aanleiding van de door u opgestarte scheidingsprocedure bij de rechtbank (CGVS, p. 6, 9, 11). Voorgaande vaststellingen wekken dan ook veeleer het vermoeden dat noch L., noch haar familieleden enige interesse lijken te hebben in u en de kinderen, hetgeen niet te rijmen valt met de door u aangehaalde vrees.*

*Wat de door u overige opgeworpen asielmotieven betreft dient opgemerkt te worden dat deze, hoe betreurenswaardig dit ook moge zijn, niet danig zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien kan het CGVS niet zomaar aannemen dat u niet over een netwerk beschikt in Marokko, niet de Marokkaanse mentaliteit heeft en er geen werk zou vinden.*

*Zo blijkt onder meer uit uw facebookprofiel dat u nog heel wat connecties hebt in Marokko (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1, CGVS, p. 8). Alsook was u in 2018 drie maanden woonachtig in Marokko en u kon rekenen op de steun van heel wat vrienden in die periode (CGVS, p. 6). Daarenboven getuigt uw gedrag van zelfredzaamheid. Zo leefde u immers van 2019 tot 17 juni 2022 in de illegaliteit maar toch sloeg u er altijd in te voorzien in uw eigen onderhoud en dit van uw kinderen (CGVS, p. 7). Ook hebt u al heel wat verschillende jobs uitgeoefend in Europa waardoor u heel wat ervaring hebt wanneer het aankomt op het zoeken van werk, iets wat zeker en vast een pluspunt is wanneer u moet solliciteren (CGVS, p. 8).*

*Dat uw kinderen geen Arabisch spreken volstaat evenmin om te kunnen stellen dat een terugkeer voor hen onmogelijk is (CGVS, p. 9). Zo spraken uw kinderen namelijk ook geen Frans alvorens u hen meenam naar Frankrijk maar nu spreken ze dit wel vloeiend (CGVS, p. 7). Bovendien zijn uw kinderen nog jong en in staat om Arabisch te leren. Alsook is Frans een taal die veel Marokkanen beheersen waardoor uw kinderen zich zeker en vast zullen kunnen behelpen in de tussentijd, wanneer ze Arabisch leren.*

*Dat u de Marokkaanse mentaliteit niet zou hebben lijkt ook niet helemaal te stroken met uw verklaringen. Zo bent u destijds namelijk, uit eigen keuze, naar Marokko gegaan om daar te trouwen (CGVS, p. 9). Als u toen niet langer de Marokkaanse mentaliteit had dan zou u vermoedelijk gewoon een partner gezocht hebben binnen Italië. Ook de vaststelling dat u in 2018 teruggekeerd bent naar Marokko om daar een aangifte in te dienen tegen uw vrouw omdat zij ontrouw was en u het voogdijrecht wou krijgen over uw kinderen, terwijl uw*

*problemen zich afspeelden in Europa, is frappant (CGVS, p. 10, 11). Het is vreemd dat iemand die stelt niet de mentaliteit van Marokko te bezitten en er enkel heen ging voor vakantie zich toch beroept op de Marokkaanse autoriteiten en er dan zelfs gedurende drie maanden verbleef (CGVS, p. 9). Dit doet immers vermoeden dat u veel meer vertrouwen hebt in het Marokkaanse systeem dan in het Italiaanse, wat vreemd mag heten indien u de "mentaliteit" van Marokko niet hebt. Dat u bovendien niet toeliet om uw vrouw te laten werken toen ze dit wou na de geboorte van uw zoon mag ook de nodige verbazing wekken. Keuzevrijheid kan toch wel als één van de hoekstenen van de "Europese mentaliteit" beschouwd worden. Dat u echter verwachtte dat uw vrouw thuisbleef totdat jullie kinderen ouder waren, valt geenszins te rijmen met het gegeven dat u niet de Marokkaanse mentaliteit zou hebben (CGVS, p. 10).*

*Volledigheidshalve dient daaraan toegevoegd te worden dat uw keuze om naar België, een nieuw/vreemd land voor u, minder voor de hand liggend is dan een terugkeer naar Marokko. Het zou immers logischer geweest zijn mocht u bijvoorbeeld een verzoek om internationale bescherming ingediend hebben te Italië indien u niet naar een land wenst te gaan waar u niks hebt en geen voeling mee heeft. Deze vaststelling wekt dan ook veeleer het vermoeden dat er andere motieven aan de basis van uw verzoek om internationale bescherming liggen.*

*Gelet op het voorgaande maakt u niet aannemelijk dat van u niet verwacht mag worden dat u zou terugkeren naar Marokko.*

*Al het voorgaande indachtig kan het statuut van vluchteling u niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofdte een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko.*

*Indien u van oordeel zou zijn dat een terugkeer naar Marokko omwille van uw dochter haar psychologische en medische problemen/letsels niet mogelijk zou zijn dan dient u zich daarvoor te wenden tot de geëigende procedure (CGVS, p. 3, 4; Administratief dossier – Groene map, stuk 2 & 3).*

*De overige documenten die werden voorgelegd zijn niet bij machte iets aan de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo zijn uw Italiaanse verblijfskaarten en deze van uw kinderen een indicatie van uw identiteit en herkomst, hetgeen niet betwist wordt. De Italiaanse gerechtelijke documenten (die weer werden meegenomen door u na het persoonlijk onderhoud) tonen aan dat u het voogdijrecht over uw kinderen geniet maar volstaan niet om aannemelijk te maken dat u een vrees zou dienen te koesteren jegens uw ex-vrouw en haar familieleden in geval van terugkeer naar Marokko (zie supra). De schooldocumenten van uw kinderen, ter staving van hun schooltraject in België, is niet relevant in het kader van de beoordeling van uw en hun vrees ten aanzien van een terugkeer Marokko.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Het verzoekschrift**

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de Richtlijn van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Terloops voert verzoeker tevens de schending aan van het hoger belang van het kind.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Vooreerst repliceert hij op verweerders argumenten. Vervolgens bespreekt hij op omstandige wijze de vrees van zijn kinderen. Voorts wijst hij op het voordeel van de twijfel. Tot slot zet hij in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet uiteen. Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, rechtsleer, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en 's Raads rechtspraak.

## 2.2. Beoordeling

### 2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

*b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

*c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

*d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

*e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Marokko dat hij gedood zal worden, zijn kinderen mishandeld zullen worden en zijn dochter verkracht zal worden door de familie van de moeder van zijn kinderen van wie hij feitelijk gescheiden is. Daarnaast vreest verzoeker dat hij bij een terugkeer naar Marokko op straat zal belanden.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.2.4.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst met reden gemotiveerd dat de door verzoeker opgeworpen problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, meer bepaald etnische origine, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast wordt geoordeeld dat er evenmin redenen zijn om verzoeker de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zo wordt er inzake verzoekers problemen met zijn ex-vrouw omstandig gemotiveerd dat verzoeker niet in concreto aannemelijk maakt dat hij werkelijk problemen zou kennen met de familieleden van zijn ex-vrouw bij een terugkeer naar Marokko:

*“Zo moet vooreerst opgemerkt worden dat u al lang niks meer gehoord hebt van uw ex-vrouw, namelijk sinds 2021 (CGVS, p. 8), hetgeen getuigt van weinig interesse langs haar kant in u of de kinderen. Dat L. bovendien tegen een neef van u gezegd zou hebben dat haar familie u kapot zal maken en de kinderen weer bij haar zullen komen als u terugkeert naar Marokko is een blote bewering. U kunt hier immers geen enkel bewijs van voorleggen. Zo bent u het e-mailadres van het facebookprofiel dat u gebruikte om contact te hebben met uw neef vergeten, waardoor u niet langer kan inloggen (CGVS, p. 8), hetgeen toch zeer toevallig is en evenzeer een blote bewering.”*

Verzoeker repliceert dat ten eerste verweerders appreciatie onjuist is. Verzoeker betoogt dat hij zelf aangaf dat hij nog iets van zijn ex-vrouw hoorde via zijn neef M. en dat dit gebeurde in 2023. Verzoeker vervolgt dat er ten tweede allerm minst gesteld kan worden dat vermits hij lange tijd niets meer heeft gehoord van zijn ex-vrouw, dit automatisch met zich meebrengt dat zij geen interesse meer zou hebben in hem en zijn kinderen. Hij stelt dat de laatste keer dat hij rechtstreeks van haar hoorde, juist was omdat zij hem aan het zoeken was en dat ze hem sindsdien niet meer heeft kunnen bereiken door de voorzorgsmaatregelen die hij zelf heeft genomen. Verzoeker betoogt dat dit geenszins wil zeggen dat zijn ex-vrouw geen interesse meer heeft en dat laatste bovendien bevestigt dat hij alles in zijn macht heeft gedaan om zichzelf en zijn dochter veilig te stellen en af te schermen van zijn ex-vrouw. Hij beklemtoont dat het feit dat hij geen materieel bewijs heeft van de interactie met zijn neef, dit daarom zijn verklaring nog niet onjuist maakt. Verzoeker betoogt dat verweerder de bewering in zijn geheel afschrijft op basis van loutere vermoedens, namelijk *“hetgeen toch zeer toevallig is”* zonder de beweringen verder te analyseren. Verzoeker stelt dat verweerder bovendien niet in rekening brengt dat de broer van zijn ex-vrouw een gevaarlijke persoon is, die reeds verschillende misdrijven heeft gepleegd en hij zelfs zijn naam gaf.

Verzoekers betoog kan niet overtuigen.

Hoewel verzoeker terecht opwerpt dat hij op het CGVS verklaarde nog in 2023 via zijn neef iets te hebben vernomen van zijn ex-vrouw (persoonlijk onderhoud van 16 december 2024, p. 8), doet dit gegeven geenszins afbreuk aan de pertinente bevindingen in de bestreden beslissing. De Raad treedt verweerder bij in de vaststelling dat verzoeker allerm minst in concreto aannemelijk maakt werkelijk problemen te zullen hebben met de familie van zijn ex-vrouw bij een terugkeer naar Marokko. Verzoeker betwist immers niet sinds 2021 geen rechtstreeks contact meer te hebben gehad met zijn ex-vrouw en brengt verder geen stukken of enig begin van bewijs bij ter staving van zijn verklaring dat hij via zijn neef in 2023 bedreigingen van zijn ex-vrouw ontving, noch kan hij een afdoende verklaring bieden voor het ontbreken van dergelijke stukken. Zelfs zo verzoeker nog iets gehoord zou hebben in 2023 van zijn vrouw, zij het direct of indirect, dan nog zouden deze beweerde bedreigingen dateren van meer dan twee jaar geleden en bracht hij op heden geen andere stukken of overtuigende elementen bij ter staving van een actuele vrees of reëel risico.

Verzoekers betoog dat zijn ex-vrouw hem niet meer heeft kunnen bereiken door de voorzorgsmaatregelen die hij heeft genomen, kan allerm minst overtuigen en geenszins afbreuk doen aan bovenstaande terechte weigeringsmotieven daar hij geenszins verduidelijkt welke voorzorgsmaatregelen hij dan getroffen zou hebben en het bij loutere beweringen blijft.

Tot slot kan hij met volharding in zijn verklaringen dat de broer van zijn ex-vrouw gevaarlijk is en een gevangenisstraf heeft gehad, voorgaande motieven niet ontkrachten daar zijn verklaringen zich beperken tot blote poneringen. Bovendien toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat hij niet zou kunnen rekenen op bescherming van de Marokkaanse autoriteiten (cf. infra) die volgens zijn verklaringen deze persoon eerder in het verleden overigens hebben aangehouden en opgesloten (persoonlijk onderhoud, p. 8).

In samenhang met het voorgaande motiveert de commissaris-generaal vervolgens:

*“Bovendien blijkt dat u naar de Marokkaanse autoriteiten bent gestapt en de voogdij daar ontvangen hebt, dit is althans wat u verklaarde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming ten overstaan van de Belgische asielinstantie (Administratief dossier eerste verzoek – Vragenlijst CGVS, 3.5). Aangezien deze verklaringen van u werden afgenomen in het kader van uw eerste verzoek, kan er van worden uitgegaan dat de gedane verklaringen authentieker zijn en dichter bij de realiteit aanleunen dan eventuele latere verklaringen, die mogelijk worden aangepast ten gevolge van beïnvloeding van buitenaf. In uw geval lijkt dit duidelijk het geval te zijn geweest, het is immers nauwelijks ernstig te nemen dat u tijdens uw eerste verzoek stelde dat u de voogdij toegekend gekregen had door de Marokkaanse autoriteiten om later te stellen dat zij niks gedaan hadden omdat uw vrouw er niet was, dit terwijl u zwart op wit bewijzen had van haar ontrouw. Daarbij komend is het ook zo dat de man hoger aangeschreven staat binnen de geldende moslimcultuur in Marokko, waardoor het logisch is dat u het hoederecht over uw kinderen zou verkregen hebben (CGVS, p. 11).*

*Aangezien kan aangenomen worden dat u aldaar de voogdij gekregen hebt, kan er gesteld worden dat u de Marokkaanse autoriteiten aan uw kant hebt en zij dus bereid zijn u te helpen indien uw ex-vrouw of haar familieleden problemen zouden veroorzaken voor u en uw kinderen.”*

Verzoeker betoogt dat ervan uitgaan dat hij het hoederecht in Marokko verkreeg omdat de man hoger aangeschreven staat binnen de moslimcultuur loutere ethnocentrische en subjectieve veronderstellingen zijn gebaseerd op generalisaties zonder enige objectieve grond. Hij benadrukt dat hij bovendien een psychologisch attest neerlegde bij zijn beschermingsverzoek en hierin uitvoerig beschreven staat hoe zijn dochter mishandeld en misbruikt werd door haar moeder. Verzoeker stelt dat het hoederecht op basis hiervan

werd uitgesproken en hier dan ook geen twijfel over bestaat. Hij betoogt dat dit bovendien gestaafd wordt door het Italiaans document dat hij neerlegde met betrekking tot zijn hoederecht en dit document dateert van 19 juli 2023. Verzoeker betoogt dat zelfs indien hij de voogdij zou hebben verkregen van zijn kinderen in Marokko, hier geenszins uit af te leiden valt dat *“de Marokkaanse autoriteiten aan verzoekers kant staan”*. Hij betoogt dat indien hij het hoederecht zou hebben verkregen voor de Marokkaanse rechtbank, dit bekomen zou zijn door de uitspraak van een familierechter en een familierechter die recht spreekt, volledig losstaat van de *“Marokkaanse autoriteiten”*, die zouden moeten ingrijpen indien de familie van verzoekers ex-vrouw gewelddaden zouden plegen ten aanzien van hem. Verzoeker beklemtoont dat de redenering aan logica ontbreekt en niet gevolgd kan worden. Verzoeker stelt dat zelfs indien men zou meegaan in deze onjuiste redenering, erop gewezen dient te worden dat hij een vrees koestert ten aanzien van de broer van zijn ex-vrouw en dat er dus sprake is van vrees ten aanzien van een man. Hij besluit dat een man in Marokko hoger aangeschreven zou staan dan een vrouw en in dit geval geen enkele garantie zou bieden.

Daargelaten het motief dat verzoeker het hoederecht zou hebben verkregen omdat de man in de geldende moslimcultuur in Marokko hoger aangeschreven staat - hetgeen de Raad een overtollig motief acht - staat evenwel ongeacht de reden hiervoor vast dat verzoeker verklaarde via de Marokkaanse autoriteiten het hoederecht over zijn kinderen te hebben verkregen, hetgeen hij bevestigt in zijn verzoekschrift. . Verzoeker biedt overigens geenszins een afdoende verklaring voor zijn tegenstrijdige verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS inzake de voogdij die al dan niet werd toegekend in Marokko. De Raad benadrukt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu de toegekende voogdij over zijn kinderen.

Daarnaast kan verzoekers betoog dat de familierechtbank in Marokko volledig losstaat van de Marokkaanse autoriteiten geenszins worden gevolgd. Immers toont verzoeker niet op een objectieve, gestaafde wijze aan dat de familierechtbank in Marokko geen deel zou uitmaken van de rechterlijke macht die op zijn beurt integraal deel uitmaakt van de staat aldaar.

Verzoekers betoog dat hij een vrees koestert voor een man, kan geenszins afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen, temeer hij hier dan dezelfde redenering hanteert als waar hij verweerder verwijt ethnocentrische en subjectieve veronderstellingen ter hanteren zonder enige objectieve grond.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing met reden opgemerkt dat het volstrekt onduidelijk is hoe de familieleden van zijn ex-vrouw zouden weten dat verzoeker en zijn kinderen zich in Marokko zouden bevinden:

*“Zo dient aangestipt te worden dat de familieleden van L. klaarblijkelijk nooit iets tegen u gedaan hebben op het moment dat u zich gedurende drie maanden, samen met uw kinderen, in Marokko bevond, zelfs niet wanneer de politie bij L. haar zus binnengevallen zijn in Marrakesh naar aanleiding van de door u opgestarte scheidingsprocedure bij de rechtbank (CGVS, p. 6, 9, 11). Voorgaande vaststellingen wekken dan ook veeleer het vermoeden dat noch L., noch haar familieleden enige interesse lijken te hebben in u en de kinderen, hetgeen niet te rijmen valt met de door u aangehaalde vrees.”*

Verzoeker betoogt dat de laatste keer dat hij naar Marokko ging in 2018 was, om de scheiding aan te vragen en in de afgelopen zeven jaar er talloze dingen veranderd zijn en de woede van zijn ex-vrouw die haar kinderen terug wilt zien, alleen maar gegroeid is. Hij stelt dat er in de tussentijd bovendien bedreigingen zijn geweest ten aanzien van hem, wat toen nog niet het geval was. Verzoeker betoogt dat het volkomen onredelijk is om de desinteresse van de familie van zijn ex-vrouw af te meten aan zijn verblijf in Marokko van zeven jaar geleden. Hij stelt dat een periode van drie maanden bovendien een aanzienlijk korte periode is en dit volledig verschilt van een permanent verblijf en beide situaties niet vergelijkbaar zijn.

Verzoeker brengt met de loutere bekritisering van bovenstaande terechte bevindingen geenszins concrete elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker geenszins op afdoende wijze verklaart hoe zijn ex-vrouw en haar familie op de hoogte zouden zijn van een mogelijke terugkeer naar Marokko. Verder stipt de Raad aan dat verzoeker allerminst verduidelijkt hoe de *“talloze dingen”* die veranderd zijn sinds zijn laatste verblijf in Marokko de woede van zijn ex-vrouw en haar familie heeft doen groeien, te meer zij bij zijn laatste verblijf in Marokko reeds op de hoogte waren van de door hem opgestarte scheidingsprocedure en de politie zelfs binnenviel in het huis van de zus van zijn ex-vrouw (persoonlijk onderhoud van 16 december 2024, p. 11). Hierbij stipt de Raad overigens aan dat verzoeker geenszins heeft te weten overtuigen in de laatste jaren bedreigingen te hebben ontvangen vanwege zijn vrouw (supra).

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud over zijn terugkeer naar Marokko, daar hij bij de DVZ verklaarde dat hij in 2019 terugkeerde om de scheiding aan te vragen terwijl hij op het CGVS sprak van 2018 (Verklaring DVZ van 25 februari 2022, p. 6, p. 13- 14; Vragenlijst CGVS van 5 juni 2023, p. 2; persoonlijk onderhoud, p. 6). De Raad stipt hierbij aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die coherente en eenduidige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu de terugkeer naar Marokko.

2.2.4.3. In de bestreden beslissing wordt inzake verzoekers overige vluchtmotieven verder terdege gemotiveerd:

*“Wat de door u overige opgeworpen asielmotieven betreft dient opgemerkt te worden dat deze, hoe betreurenswaardig dit ook moge zijn, niet danig zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien kan het CGVS niet zomaar aannemen dat u niet over een netwerk beschikt in Marokko, niet de Marokkaanse mentaliteit heeft en er geen werk zou vinden. Zo blijkt onder meer uit uw facebookprofiel dat u nog heel wat connecties hebt in Marokko (Administratief dossier Blauwe map, stuk 1, CGVS, p. 8). Alsook was u in 2018 drie maanden woonachtig in Marokko en u kon rekenen op de steun van heel wat vrienden in die periode (CGVS, p. 6). Daarenboven getuigt uw gedrag van zelfredzaamheid. Zo leefde u immers van 2019 tot 17 juni 2022 in de illegaliteit maar toch sloeg u er altijd in te voorzien in uw eigen onderhoud en dit van uw kinderen (CGVS, p. 7). Ook hebt u al heel wat verschillende jobs uitgeoefend in Europa waardoor u heel wat ervaring hebt wanneer het aankomt op het zoeken van werk, iets wat zeker en vast een pluspunt is wanneer u moet solliciteren (CGVS, p. 8).*

*Dat uw kinderen geen Arabisch spreken volstaat evenmin om te kunnen stellen dat een terugkeer voor hen onmogelijk is (CGVS, p. 9). Zo spraken uw kinderen namelijk ook geen Frans alvorens u hen meenam naar Frankrijk maar nu spreken ze dit wel vloeiend (CGVS, p. 7). Bovendien zijn uw kinderen nog jong en in staat om Arabisch te leren. Alsook is Frans een taal die veel Marokkanen beheersen waardoor uw kinderen zich zeker en vast zullen kunnen behelpen in de tussentijd, wanneer ze Arabisch leren.*

*Dat u de Marokkaanse mentaliteit niet zou hebben lijkt ook niet helemaal te stroken met uw verklaringen. Zo bent u destijds namelijk, uit eigen keuze, naar Marokko gegaan om daar te trouwen (CGVS, p. 9). Als u toen niet langer de Marokkaanse mentaliteit had dan zou u vermoedelijk gewoon een partner gezocht hebben binnen Italië. Ook de vaststelling dat u in 2018 teruggekeerd bent naar Marokko om daar een aangifte in te dienen tegen uw vrouw omdat zij ontrouw was en u het voogdijrecht wou krijgen over uw kinderen, terwijl uw problemen zich afspeelden in Europa, is frappant (CGVS, p. 10, 11). Het is vreemd dat iemand die stelt niet de mentaliteit van Marokko te bezitten en er enkel heen ging voor vakantie zich toch beroept op de Marokkaanse autoriteiten en er dan zelfs gedurende drie maanden verbleef (CGVS, p. 9). Dit doet immers vermoeden dat u veel meer vertrouwen hebt in het Marokkaanse systeem dan in het Italiaanse, wat vreemd mag heten indien u de “mentaliteit” van Marokko niet hebt. Dat u bovendien niet toeliet om uw vrouw te laten werken toen ze dit wou na de geboorte van uw zoon mag ook de nodige verbazing wekken. Keuzevrijheid kan toch wel als één van de hoekstenen van de “Europese mentaliteit” beschouwd worden. Dat u echter verwachtte dat uw vrouw thuisbleef totdat jullie kinderen ouder waren, valt geenszins te rijmen met het gegeven dat u niet de Marokkaanse mentaliteit zou hebben (CGVS, p. 10).*

*Volledigheidshalve dient daaraan toegevoegd te worden dat uw keuze om naar België, een nieuw/vreemd land voor u, minder voor de hand liggend is dan een terugkeer naar Marokko. Het zou immers logischer geweest zijn mocht u bijvoorbeeld een verzoek om internationale bescherming ingediend hebben te Italië indien u niet naar een land wenst te gaan waar u niks hebt en geen voeling mee heeft. Deze vaststelling wekt dan ook veeleer het vermoeden dat er andere motieven aan de basis van uw verzoek om internationale bescherming liggen.”*

Verzoeker repliceert vooreerst dat hij erop wenst te wijzen dat er een manifest verschil bestaat tussen een beperkte periode van drie maanden door te brengen in Marokko om te kunnen scheiden van zijn ex-vrouw en zijn kinderen te beschermen en definitief in een land wonen. Hij benadrukt dat miljoenen toeristen uit het westen jaarlijks op reis gaan naar verre landen en daar soms meerdere maanden verblijven. Hij vervolgt dat zij erin slagen om in die periodes voor zichzelf te voorzien, doch dit neemt niet weg dat zij er niet in zouden slagen zelfredzaam te zijn, indien dit niet tijdelijk zou zijn maar voor altijd. Verzoeker betoogt verder dat uit zijn Facebookprofiel blijkt dat hij connecties heeft in Marokko, doch dit evenmin wilt zeggen dat hij daarom een leven zou kunnen uitbouwen in Marokko en dit een non-argument is. Verzoeker benadrukt dat mensen duizenden connecties hebben op sociale media en dat dit grotendeels kennissen of vaak zelfs mensen betreffen die men helemaal niet kent. Verzoeker beklemtoont dat op er geen enkele wijze kan worden afgeleid dat zijn Facebookvrienden zouden fungeren als een opvangnet. Hij besluit dat het gegeven dat hij er in Europa in slaagde zelfredzaam te zijn en verschillende jobs uit te voeren, daarom niet wilt zeggen dat dit ook zou lukken in Marokko. Verzoeker beklemtoont dat hij is opgegroeid in Europa.

Inzake de Arabische taal wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat hoewel het algemeen geweten is dat taal makkelijker wordt aangeleerd op jonge leeftijd, deze leeftijdsgrens veel lager ligt dan de leeftijd van de beide kinderen, die allebei hun tienerjaren reeds hebben bereikt. Verzoeker benadrukt dat zijn dochter zelfs bijna zestien jaar is en bovendien de Italiaanse taal veel dichter ligt bij de Franse dan de Marokkaanse, welke tot een volledig andere taalfamilie behoort. Verzoeker stelt dat het niet is omdat de kinderen erin slaagden om Frans te leren, zij ook probleemloos Marokkaans gaan leren. Hij benadrukt dat verweerder ook geen enkele rekening houdt met de traumatische gebeurtenissen die de kinderen meemaakten door toedoen van hun moeder. Verzoeker beklemtoont dat zij fysiek en mentaal gewelddadig was tegenover haar kinderen en zij hun oudste dochter zelfs seksueel misbruikt heeft. Hij stelt dat zijn dochter tot op vandaag de zware gevolgen hiervan draagt. Verzoeker besluit dat het gegeven om zijn kinderen naar een land sturen die zij nooit hebben

gekend, alwaar zij geen opvangnet hebben, zij in armoede zouden belanden en geen verblijfplaats zouden hebben en zij de cultuur en taal niet kennen, een regelrechte schending zou zijn van hun kinderrechten. Verzoeker vervolgt dat het gegeven dat hij bepaalde culturele gebruiken koestert en de liefde zoekt in zijn thuisland, daarom niet wilt zeggen dat hij de Marokkaanse mentaliteit heeft. Hij stelt dat verweerder de begrippen 'cultuur' en 'mentaliteit' volledig door elkaar lijkt te slaan. Verzoeker betoogt dat er bovendien talloze redenen kunnen zijn waarom hij besloot te trouwen met een Marokkaanse vrouw. Hij stelt dat ervan uitgaan dat een persoon die de Europese mentaliteit heeft, een partner moet zoeken binnen Europa ronduit ongepast is. Verzoeker betoogt dat hij in de eerste plaats een vader is en hij steeds handelde in het belang van zijn kinderen. Hij stelt dat hij dan ook wenste om zijn kinderen veilig te stellen van hun moeder en hij dit deed door hen zo ver mogelijk van haar te houden. Verzoeker betoogt dat bovendien zijn ex-vrouw onterecht het voogdijrecht toegekend kreeg door de Italiaanse autoriteiten op grond van de valse beweringen die zij maakte. Hij betoogt dat hij wanhopig was en een andere manier zocht om de veiligheid van zijn kinderen te verzekeren en hun toekomst te waarborgen. Verzoeker stelt verder dat het feit dat hij naar Marokko ging en daar een echtscheiding aanvraagde, allesbehalve om mentaliteitsredenen was maar uit absolute noodzaak. Hij benadrukt dat ook hier verweerder zich schuldig maakt aan veralgemeningen en vooroordelen. Verzoeker betoogt dat hij wenste dat zijn vrouw tijdelijk voor de kinderen zou zorgen en dit verschillende oorzaken kan hebben. Hij betoogt dat het geen uitzondering is dat hieromtrent discussies ontstaan in huishoudens en dit ook in westerse huishoudens. Hij betoogt dat kinderen grootbrengen nu eenmaal een ingewikkelde zaak is, waar soms keuzes in moeten worden gemaakt en het feit dat er hieromtrent enige onenigheid was, niet betekent dat hij een Marokkaanse mentaliteit heeft. Verzoeker stelt dat hoewel het een mooie utopie is dat keuzevrijheid een van de hoekstenen van de Europese mentaliteit is, er niet onder stoelen en banken geschoven moet worden dat dit in de praktijk nog heel vaak niet het geval is in Europa. Verzoeker besluit dat hij duidelijk heeft gemaakt dat een terugkeer naar Italië voor hem niet mogelijk is, gezien zijn ex-vrouw daar woont.

Verzoeker brengt met zijn algemeen betoog, de volharding in reeds afgelegde verklaringen en bekritisering van bovenstaande pertinente bevindingen geenszins valabele elementen bij die deze motieven, die steun vinden in het dossier, kunnen ontkrachten.

Verzoeker toont in geen geval aan dat deze ingeroepen motieven verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie noch onder het begrip ernstige schade in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen gebracht worden. Verzoeker toont evenmin aan dat de economisch moeilijke situatie waarin hij zich in geval van terugkeer naar Marokko mogelijks zou kunnen bevinden het gevolg is van een opzettelijk handelen of nalaten te handelen van één van de actoren van vervolging opgesomd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, een noodzakelijke voorwaarde om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te vallen. Socio-economische overwegingen vallen niet zonder meer onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een onmenselijke behandeling veroorzaakt door een intentioneel menselijk handelen.

In het dossier van verzoeker zijn zoals door verweerder correct toegelicht geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Marokko op intentionele wijze door een menselijk handelen zal worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer verzoeker geenszins aannemelijk kan maken dat hij in Marokko niet even zelfredzaam zou zijn als in Italië en in België. Bovendien kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat hij over een netwerk van vrienden in Marokko beschikt daar hij tijdens zijn laatste verblijf van drie maanden in Marokko naast hotels ook bij vrienden verbleef (Verklaring DVZ van 25 mei 2022, p. 6; persoonlijk onderhoud van 16 december 2024, p. 6). Daarnaast verklaarde verzoeker dat ondanks dat sommigen hem wel en anderen hem niet verstaan, hij wel degelijk Arabisch spreekt en hij Frans kan begrijpen maar moeilijker kan spreken (persoonlijk onderhoud, p. 7). Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan dat verzoeker verklaarde moslim te zijn en hij tijdens de ramadan praktiserend is (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 7).

Ondanks dat het uiterst betreurenswaardig is wat verzoekers kinderen hebben meegemaakt en de Raad begrip kan tonen voor hun voorkeur wat betreft een parcours in Europa waaronder Italië, kan hieruit verder geenszins blijken dat een terugkeer naar Marokko wordt verhinderd wegens een gegronde vervolgingsvrees of reëel risico op ernstige schade nu niet kan vastgesteld worden dat zij niet in staat zouden zijn in Marokko te aarden en Arabisch te leren, te meer zij reeds Italiaans, Frans en Engels spreken (persoonlijk onderhoud van 16 december 2024, p. 7). Inzake de aangevoerde medische problematiek wordt dienstig verwezen naar de vaststellingen infra (2.2.4.4.).

Inzake verzoekers verklaringen over zijn gebrek aan een Marokkaanse mentaliteit (persoonlijk onderhoud van 16 december 2024, p. 9), moet de Raad opmerken dat verzoeker met zijn verdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud - namelijk dat hij meent dat de mentaliteit daar anders is, dat er geen werk, toekomst of vooruitgang is, en dat men om te overleven misdrijven moet plegen, moet stelen of andere slechte handelingen moet stellen (persoonlijk onderhoud, p. 9-10) - geenszins aannemelijk maakt dat dergelijke zaken tot een algemeen geldende Marokkaanse mentaliteit zouden behoren. Verder stipt de Raad

nog aan waar verzoeker betoogt dat er tal van redenen zijn om te trouwen met een Marokkaanse vrouw en het verschillende oorzaken kan hebben waarom hij wou dat zijn vrouw thuisbleef om voor de kinderen te zorgen, hij geenszins verduidelijkt welke deze redenen/oorzaken dan zijn. Voorts kan verzoekers betoog dat hij bescherming zocht voor zijn kinderen allerminst een afdoende verklaring bieden voor het gegeven dat hij na de eerste zitting over de voogdijzaak in Italië hulp zocht bij het consulaat in Marokko zonder verdere juridische stappen te ondernemen in Italië tegen het vonnis in eerste aanleg (persoonlijk onderhoud, p. 11). Tot slot kan verzoeker allerminst een afdoende verklaring bieden voor het gegeven dat hij de wens van zijn vrouw om te werken in Italië weigerde. De Raad wijst er nog op dat in de Europese Unie keuzevrijheid voor vrouwen geen utopie is, doch dit recht ook verdragsrechtelijk in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten de Europese Unie (hierna: het Handvest) verankerd is. Daargelaten verzoeker over de Marokkaanse mentaliteit beschikt, doet het feit dat hij de wens van zijn echtgenote om te gaan werken niet respecteert, evenals zijn betoog in het verzoekschrift waarin hij de keuzevrijheid binnen de Europese Unie als een utopie benoemd, ernstige twijfels rijzen over de vraag of hij dan wel over een “Europese” mentaliteit zou beschikken.

Ter afsluiting stipt de Raad nog aan dat waar in het verzoekschrift wordt onderstreept dat een terugkeer naar Italië niet mogelijk is, gezien zijn ex-vrouw daar woont, verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nergens heeft verklaard een vrees te koesteren voor zijn ex-vrouw bij een terugkeer naar Italië. Daarentegen verklaarde verzoeker dat hij daar niet meer kan terugkeren wegens zijn vervallen verblijfskaarten. Hoewel deze situatie betreurenswaardig is, verklaarde verzoeker tevens dat zijn kinderen niet meer naar Italië willen terugkeren en zijn dochter als enige Marokkaanse meisje in de klas werd beledigd (persoonlijk onderhoud van 16 december 2024, p. 4 en p. 12). Daarenboven verklaarde verzoeker in 2022 nog naar Italië te zijn teruggekeerd, doch maakte hij geen gewag toen problemen te hebben ondervonden met zijn ex-vrouw en verklaarde hij niks meer van haar te hebben gehoord (persoonlijk onderhoud, p. 12). Hoe dan ook wordt beklemtoond dat het beschermingsverzoek in casu wordt onderzocht ten aanzien van Marokko, verzoekers land van nationaliteit.

2.2.4.4. Tot slot wordt er in de bestreden beslissing inzake de psychologische en medische problemen van verzoekers dochter nog met reden opgemerkt:

*“Indien u van oordeel zou zijn dat een terugkeer naar Marokko omwille van uw dochter haar psychologische en medische problemen/letsels niet mogelijk zou zijn dan dient u zich daarvoor te wenden tot de geëigende procedure (CGVS, p. 3, 4; Administratief dossier – Groene map, stuk 2 & 3).”*

Bij gebrek aan enig dienstig verweer treedt de Raad deze terechte bevindingen bij. Daarnaast stipt de Raad nog geheel ten overvloede aan dat voor de beoordeling van medische problemen een verzoeker om internationale bescherming gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt in dit verband vast dat deze problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Waar verzoeker voor het eerst ter terechtzitting aangeeft dat zijn dochter lesbisch is en hierdoor niet kan terugkeren naar Marokko, wijst de Raad erop dat hij met dergelijk laattijdig en ongestaafd betoog niet weet te overtuigen. Verzoeker werd immers reeds op het CGVS uitdrukkelijk bevraagd naar de vrees in hoofde van zijn kinderen (persoonlijk onderhoud, p. 12) en ook in zijn verzoekschrift heeft hij de vrees in hoofde van zijn dochter aangestipt, telkens zonder enige vermelding van diens vermeende lesbische geaardheid en eventuele gevreesde problemen hierdoor. Verzoeker weet de lesbische geaardheid van zijn dochter bovendien geenszins te staven met enig begin van bewijs en haalt in dit verband hoe dan ook in geen geval concrete, persoonlijke elementen aan noch toont hij aan dat de loutere lesbische geaardheid volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

2.2.4.5. De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de concrete beoordeling ervan.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.2.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

#### 2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. Waar verzoeker de schending opwerpt van het hoger belang van het kind, merkt de Raad op dat het gegeven dat het hoger belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doet aan de beoordeling van een beschermingsverzoek conform de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A het Vluchtelingenverdrag waarin er duidelijk omschreven voorwaarden voorzien worden voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verweerder heeft overigens niet nagelaten rekening te houden met verzoekers verklaringen aangaande zijn kinderen zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Dient in dit verband ook te worden vastgesteld dat de huidige vordering enkel namens verzoeker en niet mede namens zijn minderjarige kinderen werd ingeleid.

2.2.8. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissing en zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Italiaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU